

3. שאלות ותשובות ב"לוחמת-המחר"

א. מלחמה בימינו — כיצד?

בתחום "קביעת מדיניות", החייבת להיעשות ע"י הנשיא והמפקדים בשדה — כפותרים למדיניות זו, ודאי כי אפשר כי נשק זה יופעל ע"י אויב; יתכן כי הוא יוסמך להפעילו. על כן, על המפקד שלנו בשדה להיות מסוגל "לקפוץ לצד זה או לצד אחר", לפי הצורך. עליו להיות מוכן ללחום מלחמה "מקובלת"; עליו להיות מוכן להגן על גזרותיו מפני התקפה אטומית; ועליו להיות מוכן — באם יוסמך — להשתמש בכליזין האטומיים שברשותו. אין אלו החלטות היכולות להתקבל ע"י המפקד בשדה — כי אם ברמות-הממשל הגבוהות ביותר.

ג. התתכן היערכות "גרעינית" ו"מקובלת" כאחת?

שאלה: — "דומני, כי אם נפקיד את היזמה בידי אויב אשר יש ביכולתו להפעיל אמצעים אטומיים, יהא זה קשה מאד למפקד שלנו להוסיף ולהשתמש בעצמו בכליזין "מקובלים" בלבד. הרי הוא חשוף תמיד בפני אפ" שרות של התקפה אטומית. האם תהיה לדבר השפעה על האימון שלנו?"

התשובה (ע"י ג. ג. דקר, סגן ראש-המטה בצבא ארה"ב).

סבורני כי ישנה אי-התאמה מסוימת בין הדרישות ליכולת ללחום מלחמה-אטומית וללחום מלחמה "מקובלת". יתכן שנתפרסת כמות לצורך קרבות "מן הסוג המקובל"; ועם זאת, אילו נתקפת ע"י כליזין אטומיים — אפשר ותהווה מטרה "המשלמת" יותר-מדי ליריב. לעומת זאת, יתכן ונתפרזת, עמ"צ ללחום מלחמה-אטומית — ועלול הנך אולי להיות נתון לכל מיני צורות של הסתגנות, מחמת התפרסותך ופיוורך הנרחבים.

כן מצויה איתאמות ידועה כאשר לצידוד-אם מאורגנים אנו על בסיס כליזין המסוגלים לירות פגזים אטומיים, אך לא "מקובלים" — כי אז נמצא כי עלינו להקריב משהו מיכולתנו ה"מקובלת". הרי שמצויה

התנגשות אינטרסים ידועה, העשויה להכביד מאוד על המפקד בשדה את הכוונות להיות-יכוון ללחום בכל אחת

מצורות-המלחמה אלו. היעדרה של החלטה קבועה, האם יותר לו להפעיל

יור-אטומי ואם לאו — היא אחד הגורמים המורכבים היוצרים מצב-דברים זה.

(מתוך דיון בוועידת "אגודת צבא-ארה"ב", אביב, 1959)

שאלה: — אם צבא-ארה"ב יצטרך להילחם בלי כליזין גרעיניים — במה יהיו המבצעים שונים מאלה שהיכרנום במלחמת-העולם השניה ובקוריאנה?

התשובה (ע"י הגנ. אַניס, מפקד קולג'ה-המלחמה הג' בות של צבא-ארה"ב): —

מוטב שנצא מן ההנחה כי מלחמה בלתי-גרעינית ("מקובלת") כיום תהיה דומה למדי למלחמת-העולם השניה או למלחמת קוריאנה — עם הבדל גדול אחד: — במסיבות הקיימות — ועד כמה שאפשר להשקיף לתוך העתיד — יתבטא ההבדל באיום, שהוא תלוי מעל לראשך, כי היריב יפעיל כוח גרעיני; ויש לשער, כי לעתים, יתבטא הוא גם בהרגשת מפקד של כוחותינו-אנו כי על-מנת שיציל עצמו חייב הוא להשתמש בכוח כזה. מנקודת-מבטו של מפקד נפתרת הבעיה ע"י העובדה שעקב האיום הזה של כוח גרעיני כלפי גייסותיו נאלץ הוא לפזרם ככל-הניתן; ובעייתו אז הנה כמה ניתן לפזרם, מבלי שיתרחקו כ"כ זהימה עד שהיחידות לא תוכלנה עוד לשאת-עצמן ולהסתייע-אחד-די.

ארגוננו וציודנו כיום מאפשרים לנו להתפזר הרבה יותר מכפי שנהגנו במלחמת-קוריאנה או במלחמה-ע"ה-שניה. ניידותנו רבה יותר, תקשורתנו משופרת בהרבה. סבורני כי ביכולתנו כעת לנהל מלחמה "מקובלת", אלא שעלינו לזכור בתמידות את האיום הכולל של הפעלת זין-גרעיני ע"י יריב. והדבר עושה את מלאכת המפקד לקשה מאוד.

ב. המותר והאסור למפקד בתחום "הגרעיני".

שאלה: — נתרשמתי כי כיום חייב מפקד-בשדה להתפזר, משום שאפשר כי היריב יפעיל זין-גרעיני — אך ממנו עצמו יימנע הדבר עד אשר יפעיל אויב נשק זה. אין אנו מהססים בדבר הגברת קצב-האש של מקלט,

באם ייכולתנו להשיג זאת. אין אנו מהססים להאריך בעוד 5-10 שנה את הירי של פגזות-החץ, באם ניתן הדבר.

מדוע, אפוא, לא תנתן למפקד של ארמיה אותה יכולת גרעינית, שתגביר את עצמת-אשן — מבלי שישביר את

ראשיתו על כן האמנם יפעילו. ואם לאו?

התשובה (ע"י ג. ג. דקר, סגן ראש-המטה): —

להשתמש בזין-גרעיני ואם לאו — החלטה זו היא